

РЕШЕНИЕ

№ 3387

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 01.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **13561** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.166 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на юрк. А. П., като пълномощник на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу АКТ за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) №355/25.10.2019г. на директора на Б. дирекция „Източнобеломорски район“ (БД ИБР или Б. дирекция). С оспорвания Акт, на основание чл.195б, ал.1 и ал.2 във вр. с чл.194, ал.1, т.1, буква „а“ и ал.2 от Закона за водите (ЗВ), е УСТАНОВЕНО по основание и размер задължение на [фирма] като дължима такса за водовземане по Разрешително №003536/17.02.2005г., издадено от министъра на околната среда и водите, продължено с Решение №291/26.10.2010г., за периода 01.01.2018г. – 31.12.2018г., в размер: главница 36 548.40 (тридесет и шест хиляди петстотин четиридесет и осем и 0.40) лева, заедно с дължимата лихва за забава в размер на 2558.59 (две хиляди петстотин петдесет и осем и 0.59) лева.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорвания АУПДВ, като постановен при допуснати съществени нарушения на административно-процесуалните правила и липса на материалноправни предпоставки за издаването му. Поддържа, че Актът страда от съществен порок във формата, тъй като не е мотивиран. По същество твърди, че липсват данни по какъв начин са били установени несъответствия с информацията, относима към основата и размера на таксата, определени с декларацията по чл.194б от Закона за водите (ЗВ), която

титулярът на разрешителното е представил. Чрез процесуалния си представител юрк. П. моли съда да отмени оспорвания АУПДВ №355/25.10.2019г. и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото.

Ответникът - ДИРЕКТОР на Б. дирекция „Източнобеломорски район“, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Г. поддържа, че оспорваният АУПДВ е законосъобразен и не са налице основания за отмяната му. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 17.02.2005г., на основание чл.44, ал.1, чл.52, ал.1, т.2, б. „а“ ЗВ, министърът на околната среда и водите е издала на [фирма] Разрешително за водоползване с №003536 за напояване на 115362 дка. в района на „К.“ и риборазвъждане, с място на водовземането – изтичало на ВЕЦ „Момина клисура“, воден обект: язовир „Б.“, със срок до 17.02.2011г. С Решение №291/26.10.2010г. на министъра на околната среда и водите, на основание чл.72, ал.1, т.1, чл.78, ал.1 и ал.2 и чл.78а ЗВ е продължен до 30.10.2020г. срокът на действие на Разрешително №003536/17.02.2005г.

На 21.01.2019г. дружеството – жалбоподател [фирма] е подало пред Б. дирекция Декларация по чл.194б, ал.1 ЗВ за водовземане от повърхностни води за периода 01.01.2018г. – 31.12.2018г. по Разрешително №003536/2005г. и Решение №291/2010г. В Декларацията е определена дължимата такса за водовземане в размер на 67877.16 (шестдесет и седем хиляди осемстотин седемдесет и седем и 0.16) лева за отчетения с измервателно устройство годишен воден обем в размер 43 511 000 м³. Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства така определената от титуляра на разрешителното такса за водоползване да е била заплатена.

На 15.04.2019г. длъжностни лица на Б. дирекция са извършили проверка по документи на дружеството – жалбоподател, за спазване на изискванията на ЗВ и използване на води за „напояване“ от яз. „Б.“ по Разрешително №003536/17.02.2005г. през периода от м. април – м. октомври 2018г., в съответствие с графика за използване на води от комплексните и значими язовири и определяне на такса водовземане. Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол (КП) №Пз-88 в който е отразено, че за обследвания период м. април – м. октомври 2018г. не е констатирано превишение на водните обеми, разрешени за ползване с месечния график. Размерът на дължимата такса за 2018г. за отчетения годишен воден обем в размер на 43 510 000 м³, отчетени чрез монтирано измервателно устройство, е определен при условията на чл.11 и чл.12 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (Тарифата).

С писмо изх. №ПО-02-706/10.06.2019г., връчено на [фирма] на 12.07.2019г. с известие за доставяне (обратна разписка) №ИД PS 4000 027G5P 4, търговецът е бил поканен в 7-дневен срок доброволно да заплати задължението си по чл.194, ал.1, т.1, б. „а“ ЗВ по Разрешително №003536/17.02.2005г. – дължимите такси за правото на водохващане от яз. „Б.“, с цел на водоползването - напояване и риборазвъждане, за периода 01.01.2018г. – 31.12.2018г., общо в размер на 36548.40 (тридесет и шест хиляди петстотин четиридесет и осем и 0.40) лева, изчислени на база действително пропуснатото количество водни маси, съгласно чл.1, ал.1, т.1, б. „а“, чл.3, ал.1, чл.11, ал.1 и чл.12, ал.1 т.3 и ал.3, т.1 от Тарифата, заедно с дължимата лихва за периода на забава.

Няма спор между страните, че в указания 7-дневен срок дружеството не е извършило плащане на задълженията за водовземане за 2018г. Това не е сторено и до приключване на съдебното дирене, съгласно изричното изявление на процесуалния представител на жалбоподателя, направено в съдебното заседание на 01.06.2020г.

С писмо изх. №ПО-02-706-(1)/19.08.2019г. жалбоподателят е бил уведомен за започване на процедура по принудително събиране на дължимите, но незаплатени такси за правото на водовземане на повърхностни води по Разрешително №003536 за периода 01.01.2018г. – 31.12.2018г. На дружеството е указано, че може да изрази становище по събраните доказателства, да направи писмени възражения и/или искания, а в случай, че вече е извършено плащане, да ангажира доказателства за това. Писмото от 19.08.2019г. е било редовно връчено на търговеца на 21.08.2019г. с известие за доставяне (обратна разписка) №ИД PS 4000 028C14 T.

Производството е приключило с постановяване на оспорвания АУПДВ №355/25.10.2019г.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следото:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт с който за жалбоподателя се създават задължения и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149, ал.1 АПК, от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

АУПДВ №355/25.10.2019г. е постановен от компетентен орган в кръга на правомощията му, съгласно чл.195б, ал.1 ЗВ.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

В тази връзка неоснователни са бланкетните възражения в жалбата за допуснати при издаване на оспорвания АУПДВ съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. В случая, в съответствие с изискването на чл.195б, ал.2, т.3 и т.4 ЗВ Актът е издаден въз основа на Протокола от извършения контрол за изпълнение на задължението за заплащане на дължимата такса за водовземане (чл.194, ал.1, т.1, б. “а“ ЗВ) и отправена до титуляра на разрешителното писмена покана за доброволно изпълнение в която е указан начинът по който е формирано задължението, както и възможността на дружеството да направи възражения, искания и/или да представи доказателства, относими към предмета на задължението.

Настоящият решаващ състав приема, че АУПДВ е издаден в съответствие приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

Съгласно чл.194, ал.1 ЗВ за правото на използване на водите се заплаща такса. В ал.2 на чл.194 ЗВ е предвидено, че таксата за водовземане от повърхностни води (каквото е настоящият случай) се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми

за водопотребление, определени в наредбата по чл.117а. Според ал.6 на чл.194 ЗВ размерът на таксите по ал.1, т.1 – т.3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет, която в случая към 2018г. е Тарифата за таксите за водовземане, ползване на воден обект и за замърсяване, приета с Постановление на Министерски съвет (ПМС) №383/29.12.2016г. (в сила от 01.01.2017г.).

Според изричната норма на чл.194а, ал.1 ЗВ отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентична е и разпоредбата на чл.7, ал.1 от Тарифата. С разпоредбата на чл.194б ЗВ (приложимата редакция ДВ, бр. 98/2018г.) е регламентирано задължение за титулярите на разрешителни, всяка година към 31 януари на следващата година, да определят и декларираат дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари по бюджетната сметка на басейнова дирекция (чл.194б, ал.2, чл.195а, ал.1 ЗВ). Според приложимата норма на чл.195б, ал.1 ЗВ вземанията за незаплатените такси за водоползване се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на [чл.166](#) ДОПК.

В случая няма спор, че жалбоподателят дължи такса за всяка година водоползване по Разрешително №003536/17.02.2005г., продължено с Решение №291/26.10.2010г. Няма спор и по това, че отнетият при водовземането обем вода през 2018г. е бил отчетен чрез измервателно устройство, което отговаря на нормативните изисквания. Не се спори и по въпроса, че в законоустановения срок до 15.02.2019г. [фирма] не е внесло определената от самото него по реда на чл.194б, ал.1 ЗВ такса, декларирана с Декларация по образец на 16.01.2019г. Следователно и на основание чл.195б, ал.1 ЗВ директорът на БД ИБР е бил длъжен при условията на обвързана компетентност да издаде акт за установяване на публично държавно вземане за установяване на дължимото вземане по основание и размер. Действително в случая е налице разлика в размера на установеното вземане за водоползване за 2018г., която обаче е изцяло в полза на длъжника доколкото декларираният от [фирма] размер на задължението е 67877.16 (шестдесет и седем хиляди осемстотин седемдесет и седем и 0.16) лева, а установеният с процесния АУПДВ размер е 36548.40 (тридесет и шест хиляди петстотин четиридесет и осем и 0.40) лева. Следва да се отбележи, че разликата в размера на задължението за 2018г. не се дължи на несъответствие в измереното количество на отнетия годишен воден обем или на несъответствие в определения единичен размер на таксата за водовземане за 1 м³, съгласно чл.12, ал.1 от Тарифата, а е получена в резултат на приложените от дружеството и от ответника корекционни коефициенти. Съгласно чл.12, ал.3 от Тарифата когато водовземането е за напояване, единичният размер на таксата се умножава: а) по 0.7 когато отнетият обем вода е по-малък от или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени с наредбата по чл.117а, ал.2 ЗВ, за съответните култури или б) по 1.3 когато отнетият обем вода е по-голям от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени с наредбата по чл.117а, ал.2 ЗВ, за съответните култури.

В случая и жалбоподателят в декларацията си по чл.194а, ал.1 ЗВ и административният орган са изчислили дължимата такса за 2018г. по формулата,

установена в чл.11, ал.1 от Тарифата (T (размер на дължимата годишна такса в лева) = E (единичният размер на таксата в зависимост от целта за която ще бъде ползвана отнетата вода) $\times W$ (размерът в куб. метри на отнетия годишен воден обем)), след което и на основание чл.12, ал.3 от Тарифата са приложили различни корекционни коефициенти. Този факт обаче, в случая е неотносим към предмета на спора, тъй като приложеният от ответника коефициент за напояване е значително по-нисък от този, приет от титуляра на разрешителното и съответно размерът на установеното с процесния АУПДВ вземане е значително по-малък от декларираната от жалбоподателя и безспорно дължима на основание чл.194, ал.1 ЗВ такса за водоползване за 2018г. Следователно по отношение на установения размер на дължимата такса актът е благоприятен за жалбоподателя [фирма].

По изложените доводи съдът приема, че процесният АУПДВ е законосъобразен административен акт и не са налице твърдените от жалбоподателя пороци, които да обосноват неговата отмяна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу АКТ за установяване на публично държавно вземане №355/25.10.2019г. на директора на Б. дирекция „Източнобеломорски район“.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова